

LBRIS

We know
books

JILL HATHAWAY

ALUNECARE

editura rao

HATHAWAY, JILL

Alunecare / Jill Hathaway; trad.: Andra Elena Agafiței prin Lingua Connexion.
– București : Editura RAO, 2014
ISBN 978-606-609-768-0

I. Agafiței, Andra Elena (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Editura RAO
Str. Bărgăului nr. 9–11, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

JILL HATHAWAY

Slide

Copyright © 2012 by Jill Hathaway
Această ediție a fost publicată prin înțelegere
cu Rights People, Londra
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză:
ANDRA ELENA AGAFIȚEI
prin Lingua Connexion

© Editura RAO, 2012
Pentru versiunea în limba română

2015

ISBN 978-606-609-768-0

Capitolul I

Stau prăbușită în banca mea, chinându-mă să-mi țin ochii deschiși. Un strop de sudoare îmi alunecă pe spate. Cred că sunt vreo 30 de grade, deși suntem în octombrie. Când ne-am plâns, doamna Winger a mormăit ceva despre faptul că așteaptă un paznic să vină să repare termostatul.

Lângă mine, cocoșat peste banca lui, Icky Ferris se poticnește în cuvintele din *Julius Caesar*. Ar fi trebuit să citim în perechi, dar tonul său monoton, împreună cu indescifrabila limbă a lui Shakespeare, care-i excită pe toți profesorii de engleză, mă fac să mă simt extrem de somnoroasă.

Canicula este unul dintre factorii principali care îmi provoacă declicul – asta și Shakespeare, se pare. Căldura mi se strecoară pe șira spinării ca un miriapod. Îmi amintește de vremea când stăteam în mașina tatei, în august, cu încălzirea din scaun pornită din greșeală.

Toate cuvintele din cartea mea se transformă în linii gri neclare și știu că nu va mai dura mult până să leșin. Camera pare că se întoarce pe dos, pereții se dizolvă. Aleg un obiect din încăperea asupra căruia să mă concentrez și ajung să privesc lung la un poster motivațional, cu imaginea unui pisoi atârând de o creangă. Titlul este: *Rezistă, pisule!* În timp ce-l privesc, fața pisoiului începe să dispară. Alunec din scaun.

Există anumite semne că sunt pe cale să leșin: pleoape căzute, mușchi moi ca spaghetele, o privire golită de orice expresie. Colegii mei de clasă au fost martori de nenumărate ori, astfel că își pot da seama de ceea ce se întâmplă.

– Sylvia, șuieră Icky, apoi bate din palme în fața mea. Revino-ți!

Clipesc și mă concentrez asupra lui. Icky e tuns cu creastă și are o obsesie pentru armele de foc, dar îmi place de el. Cu siguranță îmi arată mai multă compasiune decât majoritatea copiilor din școală.

– Te simți bine?

Toată lumea se zgâiește deja. Faptul că leșin în mijlocul orei nu mai e mare lucru, însă este ceva ce întrerupe monotonia acestei zile plictisitoare de octombrie. Nu a mai existat nicio bătărie nouă de când câinii-polițiști au găsit o pungă cu marijuana în dulapul lui Jimmy Pine, iar asta s-a întâmplat în urmă cu două săptămâni. Dacă s-ar putea, aș vrea să evit să mă pierd complet cu firea în fața acestor vulturi.

Mă ridic din scaun și mă apropii de doamna Winger, profesoara mea de engleză. E complet absorbită de ecranul calculatorului ei – probabil joacă Solitaire. Este singura care nu a observat că aproape am leșinat. Biroul ei mare este ascuns în spatele sălii, pentru a ne putea ignora. Rând pe rând, colegii mei încetează să mă mai privească, revenind la cititul lor.

– Pot să mă duc la toaletă?

Vorbesc umil și încet.

Nu se obosește să-și desprindă privirea din monitorul calculatorului. Dacă ar face-o, ar putea să-și dea seama că sunt eu, Sylvia Bell, cea care suferă de narcolepsie, și și-ar aminti că i s-a cerut să mă lase să părăsesc sala de clasă ori de câte ori am nevoie.

Hai. Lasă-mă să plec. LASĂ-MĂ SĂ PLEC.

Camera se învârte și genunchii încep să-mi cedeze.

– Nu se poate să mai aștepți până se termină ora?

Vocea doamnei Winger este ascuțită, tăindu-mă în bucăți mici, pe care le poate arunca la gunoi cu ușurință. Cu mouse-ul, mută câteva cărți de joc.

Dar tu nu poți aștepta să te joci după ce se termină ora?

Îmi dau după ureche o șuviță de păr roz. Știu că sunt răutăcioasă, dar la naiba cu ea. Este singurul mod de a-i atrage atenția.

Într-un final, se uită spre mine, iritarea adâncindu-i ridurile din jurul ochilor.

– Bine. Du-te. Cinci minute.

Nu răspund, pentru că deja ies pe ușă. Ar trebui să merg la asistenta medicală, însă aceasta a fost instruită să-l anunțe pe tatăl meu în cazul în care mi se întâmplă ceva și nu am chef să răspund la întrebări. Nu azi. Sunt foarte obosită. S-ar putea ca somnul să mă urmărească peste zi, dar mă evită în timpul nopții. Noaptea trecută, poate că am dormit vreo patru ore în total.

În drum spre baie, mă rog să nu fie nimeni acolo. Nu am noroc – când deschid ușa, văd o față în genunchi, în ultima cabină, când suspinând, când forțându-se să vomite. Recunosc șlapii argintii. E Sophie Jacobs, prietena surorii mele mai mici, singura pe care o pot suporta. Cel puțin nu va spune nimănui despre criza mea. Oricum are propriile ei secrete de păstrat, cum ar fi micul dejun de care înțerca probabil să scape.

Mă sprijin de perete și caut în buzunarele hanoracului sticluța portocalie – cea cu eticheta de *Provigil*. Doctorul mi l-a prescris pentru a mă ține trează, dar în realitate nu este bun de nimic. Am golit conținutul și am umplut sticla cu pastile ieftine cu cafeină, singurul medicament care pare să funcționeze pentru mine, iar asta doar dacă lau gase odată. *Provigil*-ul mă face să mă simt de parcă m-aș lupta să-mi găsesc calea prin ceață, dar cafeina face ca totul să fie clar. Mâinile îmi tremură în vreme ce scot câteva pastile și le arunc în gură, cu toate că am sentimentul că este prea târziu.

Aud apa trăgându-se și ușa de la toaleta din spatele meu se deschide. Sophie rămâne pe loc, cu ochii sticloși, ștergându-se la gură cu dosul mâinii tremurânde. Are o bucată de ceva galben în părul ei negru, lucios. Trebuie să mă uit în altă parte.

– Îh, mă bucur că ești tu, spune ea.

Înaintează și răsucește robinetul de deasupra chiuvetei. Apa din școala noastră nu e nici caldă, nici rece; e ca gheața. Ia apă în mâinile făcute căuș și și-o aruncă pe față.

– M-am simțit cam rău în ultima vreme.

Dau să răspund, dar nu iese decât un sunet ciudat. Mă doare capul. Încep să nu mai văd și îmi apăs palmele pe frunte, lăsându-mă pe podea.

Nu mă pot obișnui cu felul în care mă simt atunci când privesc prin ochii altcuiva. Este ca și cum fiecare persoană vede lumea într-o nuanță ușor diferită. Șmecheria este să încerc să-mi dau seama despre cine este vorba. E ca atunci când rezolvi un puzzle – ce văd, ce aud, ce miroso? Toate lucrurile devin indicii.

Simt un miros de mucegai și fixativ.

Sunt în vestiarul fetelor. Dulapuri hidoase, roz, mă înconjoară. Fata în locul căreia mă aflui se descalță de o pereche de balerini negri, lăsând să i se vadă picioarele portocalii, bronzate artificial. Unghiile ei, date cu ojă turcoaz, au mici margarete desenate în mijloc.

Probabil că s-a terminat ora de sport. Fete pe jumătate dezbrăcate se îmbulzesc de jur împrejur, dându-și jos pantalonii mult prea scurți pentru luna octombrie, periindu-și părul și dându-se discret cu deodorant parfumat.

Câțiva metri mai încolo, recunosc o față blondă care își trage pe ea o pereche de blugi strâmți. Are pe șold o pată albă în forma iepurii Playboy, pe care o acoperă cu un abțibild atunci când merge la plajă. Este Mattie, sora mea și opusul meu în absolut tot. Dacă ea este sclipiciul roz de pe felicitarea de Sfântul Valentin, eu sunt pixul negru pe care îl folosești atunci când desenezi mustăți pe pozele profesorilor din albumul școlar.

Simt că nu mai pot vorbi și aud vocea lui Amber Prescott, care îmi este cea mai antipatică persoană de pe pământul ăsta.

– Îgh! Am o durere de cap teribilă. Din senin. Ai vreo aspirină?

Mintea mea o ia razna. Cum de am ajuns să fiu Amber? Nu am atins niciun lucru de-al ei. Sau am făcut-o?

Mattie își leagă părul mățos cu un elastic.

– Nu am. Îmi pare rău. Oricum, chiar nu este treaba mea dacă Sophie vrea să se cupleze cu Scotch. N-are decât să se comporte ca o desfrânată, dacă asta vrea.

– În ceea ce mă privește, cred că este dezgustător felul în care se dă la el. Adică, o prietenă bună nu face asta. Știa că îți place de el.

Scotch? Scotch *Becker*? Cel mai mare șmecher din clasa a XI-a? Îmi vine să vomit numai dacă aud numele ăsta. Când a început Mattie să îl placă pe Scotch, fundașul principal, tolmăcul șef?

Mattie se încruntă ca și când ar fi mâncat o cutie întreagă de Lemonheads, lucru care se întâmplă de fiecare dată când pretinde că ceva nu o deranjează.

– Ei bine, ce ar trebui să fac? Nu-l pot forța să mă vrea. Și, la urma urmei, de ce nu ar plăcea-o pe Sophie? Ea... arată... extraordinar.

Mattie se trânteste pe bancă și-și acoperă fața cu palmele.

Amber se așază mai aproape de ea și o bate ușor pe spate.

– Nu-mi spune mie prostiile astea, Mattie. Scotch e nebun dacă o alege pe aia în locul tău. Adică, nu pot trece nici cinci minute fără ca Sophie să nu-și bage degetele pe gât. Doar pentru că a slăbit aproape jumătate din cât cântărea, asta nu înseamnă că nu se simte grasă în sinea ei. Băieții nu uită. Ea încă este Porkey Pie din clasa a șasea.

Porkey Pie. Vechea poreclă a lui Sophie mă face să-mi amintesc multe lucruri, toate rele. Copii aruncând înspre ea plăcinte cu cremă de fulgi de ovăz, în autobuz. Momentul acela din timpul orei de informatică, atunci când Scotch Becker a deschis dicționarul online și a programat vocea automată să-i spună „hipopotam“, de nenumărate ori. Nu pot să cred că Sophie ar mai fi în stare să vorbească cu Scotch, după câte i-a făcut acesta în gimnaziu. De fapt, nu-mi vine să cred că vorbește cu Mattie și Sophie. Ele au început să-și petreacă timpul cu ea numai după ce a slăbit, și chiar și acum jocul preferat al lui Amber este să

se gândească la noi metode de a o tortura pe Sophie. Amber se ține întotdeauna de prostii, spunându-i lui Sophie că fundul ei, de altfel inexistent, pare mare, sau întrebând dacă Sophie chiar ar trebui să mănânce acea felie de pizza. Este evident că e extrem de geloasă pe faptul că Mattie și Sophie au devenit prietene atât de apropiate. Caută orice ocazie pentru a le despărți.

Mattie se uită pe furiș la Amber, printre degete.

– Chiar crezi asta?

– Nu te îngrijora, spune Amber, care își scoate telefonul de un roz aprins. Am un plan prin care îi voi arăta care e locul ei.

– Sylvia? Vee! Ești bine? Să chem asistenta?

Sophie se apleacă deasupra mea, frământându-și îngrijorată mâinile.

Simt pe obraz gresia rece a băii. Mă întreb când au spălat-o ultima dată. Mă așez și îmi alung din minte imaginea bacteriilor care mișună.

– Îgh, nu. Sunt bine.

– O, Doamne! Fruntea ta!

Pun mâna și simt o umflătură uriașă.

Sophie smulge câteva șervețele de hârtie din recipient și le ține sub apă. Îmi tamponează ușor fruntea cu hârtia umedă și rece. Are un simț matern dat naibii. Toamna trecută, când ea și Mattie și-au sărbătorit împreună ziua de naștere, a făcut un tort de ciocolată de la zero. L-a acoperit cu o glazură de ciocolată și bomboane M&M's, și a folosit lumânările pentru a scrie „Mattie“. Sora mea i-a dat o prăjitură Twinkie pe o farfurie de hârtie.

Când mă gândesc la acea petrecere mă deprim. Sophie e extrem de drăguță, serios, în ciuda prietenelor ei – inclusiv a surorii mele, care era foarte bună și inocentă, dar care, în ultimul an, s-a transformat într-o scorpie. Cred că Amber este vinovată pentru asta.

Biata Sophie. Nu are nici cea mai mică idee de faptul că, în acest moment, așa-zisele ei cele mai bune prietene o bârfesc. Și că, în mod clar, plănuiesc ceva pentru „a o pune la locul ei.“ Vreau să o avertizez

să aibă grijă în preajma lor, dar cum ar fi dacă mi-aș vorbi de rău propria soră? Oare m-ar crede măcar?

Sophie mă ridică. Mă sprijin de chiuvetă și îndepartez șervețelul pentru a evalua „daunele“ în oglindă. Fruntea nu arată prea rău. Examinez cu atenție umflătura. O contuzie minoră. Poate că tata nu va observa.

Sophie mă privește în oglindă.

Sigur ești bine?

Mă întorc spre ea. Stă cocoșată, cu capul plecat. Sub fusta de majoretă, picioarele ei sunt ca două bețe. Cred că nu cântărește mai mult de 45 de kilograme.

– Da, sunt bine. Serios. Tu cum te simți?

Pe față i se așterne o expresie ciudată și nu sunt sigură dacă îi vine să râdă sau să plângă.

– E ziua mea, zice ea într-un final, ridicând din umeri. Mattie nu a zis nimic. Poți să-i dai asta surorii tale. Eu am făcut-o.

Sophie îmi întinde o brățară a prieteniei, împletită, ca acelea pe care le faci în tabăra de vară. E cu roșu și auriu, și se potrivește cu uniformele lor de majorete.

Sunt aproape sigură că Mattie nu a pregătit nimic deosebit pentru ziua lui Sophie. Încă o dată, îmi vine să-i spun lui Sophie să-și bage mințile în cap și să-și găsească niște prietene mai bune. Gândindu-mă cum să-mi formulez ideea, îmi pun brățara pe mână, ca să n-o pierd.

– Sophie... spun eu, făcând un pas înainte, dar ea iese brusc pe hol, cu ochii în lacrimi, înainte ca eu să o pot ajunge.

Frustrată, mototolesc șervețelul și țințesc spre coșul de gunoi. Ratez cu mult. Când mă aplec să-l recuperez, un dolar îmi cade din buzunarul puloverului. Este pătat și aproape rupt pe jumătate.

La naiba. Din cauza asta am pătruns în mintea lui Amber.

Decodată, îmi aduc aminte totul. Amber a venit la mine înainte de prima oră, fluturându-mi în față bancnota mototolită de un dolar.

- Automatul ăla prost nu vrea să-mi accepte banii, s-a văicărit ea. Am neapărat nevoie de cafeină. Ai mărunț?

O luase complet razna, suficient cât să imprime dolarului pe care îl ținea amprenta ei emoțională, îndeajuns cât să mi-o însușesc eu, nici o oră mai târziu.

Găsisem câteva monede pentru ea și, în schimb, acceptasem dolarul, pe care l-am băgat în buzunarul hanoracului. Cred că m-am atins de el când am căutat sticlucă cu Provigil, atunci când simțeam că leșin, că sunt vulnerabilă. Dacă aș pune banii înapoi în buzunar, aș putea, din întâmplare, să fiu din nou în locul lui Amber.

Pentru a evita acest lucru, folosesc un șervețel pentru a lua dolarul, pe care îl arunc apoi la gunoi. Nu mai vreau să știu niciodată ce e în mintea lui Amber Prescott.

Capitolul 2

Trec în viteză pe lângă intrarea elevilor și aproape că dau peste Rollins, prietenul meu cel mai bun, care obișnuiește să apară la școală cam pe la jumătatea primei ore.

- Vee!

Râde și mă apucă de braț.

- Unde te grăbești așa?

- Înapoi în clasă, răspund, ferindu-mi fața, ca să nu-mi vadă umflătura din frunte, cu toate că nu are niciun rost, Rollins vede tot.

- Hei, spune el. Hei! Oprește-te!

Îl las să mă examineze, așteptând inevitabilele întrebări. În ultima vreme, relația noastră a părut tensionată. E ca și cum Rollins simte că ascund ceva. Continuă să încerce să afle ce anume, însă eu mă feresc. De m-ar lăsa în pace...

Rollins își scutură din ochi părul lung și șaten.

- Ești bine? Nu cumva tocmai ai...

- Domnule Rollins, se aude o voce îngâmfată. Observ că ați cam întârziat astăzi.

Domnul Nast - „Nasty“¹ pentru elevi - se îndreaptă tacticos spre noi, ținându-și nepăsător degetele mari în găicile de la curea, ca și cum

¹ În limba engleză, „nasty“ înseamnă „meschin“, „răutăcios“. (n.tr.)